

Namazda Huzur-u Kalp

<"xml encoding="UTF-8?">

Esrar-ı Salât, Mirza Cevad Meliki Tebrizi

Namazda Huzur-u Kalp

Hiçbir ibadet huzur-u kalp ile yapılmaksızın Allah dergâhında kabul görmez. Yapılan ibadetler özellikle kılınan günlük namazlar kalben ve bedenen tam bir teslimiyet ve yöneliş ile yapılmalıdır,

akis takdirde rahmet konusu olmayacağı, kabullük derecesinden düşeceği ve namaz kılanın Allah'ın lütfüne mazhar olmayacağı ehlibeyt hadisleri vasıtasıyla bizlere bildirilmiştir.

İbadetlerin iki temeli, iki esası bulunmaktadır, birincisi ihlâs ve ikincisi de huzur-u kalptir. Bunlar ne kadar mükemmel olursa ondaki üfürülmüş ruh o kadar temiz, saadet o

kadar çok, rabbe doğru ilerleyiş o kadar hızlı ve melekuti sureti de o kadar nurani olacaktır.

Nitekim amellerin mükemmelliği niyet, ihlâs ve kalbe bağlıdır,

dış görünüm o kadar da önemli değildir. Dıştan güzel namaz kılan fakat ruhen yaratana yönelmeyene yüce Allah nazar etmez ve namazı da semaları aşarak yükselmez. Örneğin insan suresinde

Hz. Ali (a.s) ve temiz ehlibeytin övülmesiyle ilgili ayetlerin nazil olmasının nedeni bir lokma ekmek verdikleri için değildir, amelin batını, onların samimiyeti ve nurani ciheti nedeniyledir.

Yahut Emirel Müminin Hz. Ali'nin (a.s) vurmuş olduğu o bir kılıç darbesi tüm insanların ve cinlerin ibadetinden üstündür, bu amelin bu kadar faziletli olmasının nedeni Hz. Ali'nin (a.s) ihlâsı ve huzuru kalbi neticesindedir.

Öyleyse ey aziz! Sende nasıl bir namaz kıldığını düşün, birde ehlibeytin nasıl namaz kıldıklarını öğren, bu husustaki hadisleri oku, konu üzerinde biraz düşün ve şu sonuca var ki ibadetler,

özellikle namaz ebedi yaşantımızda mutlu olmamız için en önemli faktördür. Mükemmelin mayası, yeniden doğuşun hayat sermayesidir. Yüce Allah şöyle buyurmuştur:

“Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, onlar, namazlarında yanılgıdadırlar. Onlar gösteriş yapanlardır.” Maun süresi. Yine şöyle buyurmuştur: “Gerçekten müminler kurtuluşa ermiştir; Onlar ki, namazlarında huşû içindedirler.” Muminun-1/2.

Namazda huşu içinde olmayan kişi iman ve kurtuluş ehli değildir, yüce Allah'ın hakkında “yazıklar olsun” dediği kimseye gerçekten yazıklar olsun. Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle bir rivayet nakledilmektedir:

“Allah'a Onu görüyormuşçasına ibadet edin, siz onu görmeseniz de o sizi görmektedir.” Bu hadis kalbin hazır hale gelmesinin iki aşamasına işarete etmektedir: biri zatın veya isimlerin tecellisinde kalbin hazır olması, diğeri de ibadet edenin kendisini rububiyet makamında kalbinin hazır olması.

Hz. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmaktadır: “Namaz vardır yarısı kabul edilir, namaz vardır üçte biri kabul edilir veya dörtte biri yahut onda biri kabul edilir.

Namaz vardır paçavraya dönmüş elbise gibidir, bu namaz sahibinin suratına fırlatılır. Senin namazından, kalbinin hazır bulunduğu ve kabul ettiği miktardan başka bir neticesi yoktur.”

Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmektedir: “İbadet ve duasını Allah'a halis kılan, kalbi gözünün gördüğü ile meşgul olmayan, kulaklarının işittikleri sebebiyle Allah'ın zikrini unutmayan ve başkasına verilenden gönlü hüzünlü olmayan kişiye ne mutlu!”

İmam Bakır (a.s) buyuruyor: “ Hz. Ali b. Hüseyin (a.s) namaza durduğu vakit rengi değiştirdi, secde ettiğinde ter boşalınca kadar başını kaldırmazdı” yine “ O hazret namaz kıldığında, bir yaprak gibi, rüzgârın hareket ettirdiği dışında hiçbir yeri hareket etmezdi.”

İmam Seccad'ın (a.s) yakın arkadaşlarından olan Ebu Hamza Somali şöyle naklediyor: Hz. Seccad (a.s) namaz kılarken ridası omzundan düştü, ama namazı bitene kadar onu düzeltmedi.

Kendisine bunu sorduğumda şöyle buyurdu: “Vay olsun sana! Kimin huzurunda olduğumu

biliyor musun? Tam bir yöneliş göstermedikçe kulun namazı kabul edilmez.” Dedim ki: sana feda olayım, öyleyse biz helak olduk, buyurdu: “Hayır, yüce Allah onu nafileler ile tamamlar.”

Demek ki namaz kılarken tamamen Allah yönelmeliyiz, ne vücudumuz ve neden ruhumuz başka şeylerle meşgul olmamalı. Eğer kalp tamamen Allah'a yönelmiyorsa bunun nedeni insanın dünyaya çok bağlanmasından kaynaklanmaktadır, kalbi uğraşlar; dünya sevgisi ve kaygısının köklü olmasındandır. Eğer insan dünyayı kazanma kaygısı

ve onun değersiz süsüne ulaşma arzusu içinde olursa bu ister istemez kalbi dünyaya yönlendirir, dünya onunla meşgul olanın meşguliyeti haline gelir ve dünyevi illerin birinden yüz cevirse bir başkasına yönelir.

Kalp sürekli olarak bir daldan diğer bir dala uçan kuş misalidir. Dünya ağacı kalbe dikilirse, kalp kuşu da onun dalları üzerinde gezinecektir. Eğer büyük bir cihad ile kalbinde bulunan dünya ağacını kökünden söküp atarsan,

ancak o zaman kalp kuşun sükûna ulaşacaktır, mutmain olacaktır ve ruhun kemale doğru ilerleyecektir. Bunun için ilk olarak ibadet zamanlarında kalbi uğraşları ve akla gelen şeyleri azaltmalı ve ibadetine, meşguliyetinin en az olduğu zamanları ayırmalıdır.

Kalbi uğraşlar azaltıldıktan sonra bedensel uğraşılarda azaltılmalıdır. Mesela namaz esnasında etrafa bakmamalı, sakalıyla oynamamalı, parmaklarını çıtlatmamalı, uyku bastırmasından, başkalarının sözlerine kulak kabartmaktan ve halı yahut seccadenin desenlerine dikkat .etmekten kendisini kollamalıdır